

"Ir šviesa, ir tiesa mūs žingsnius telydi!"

kovas

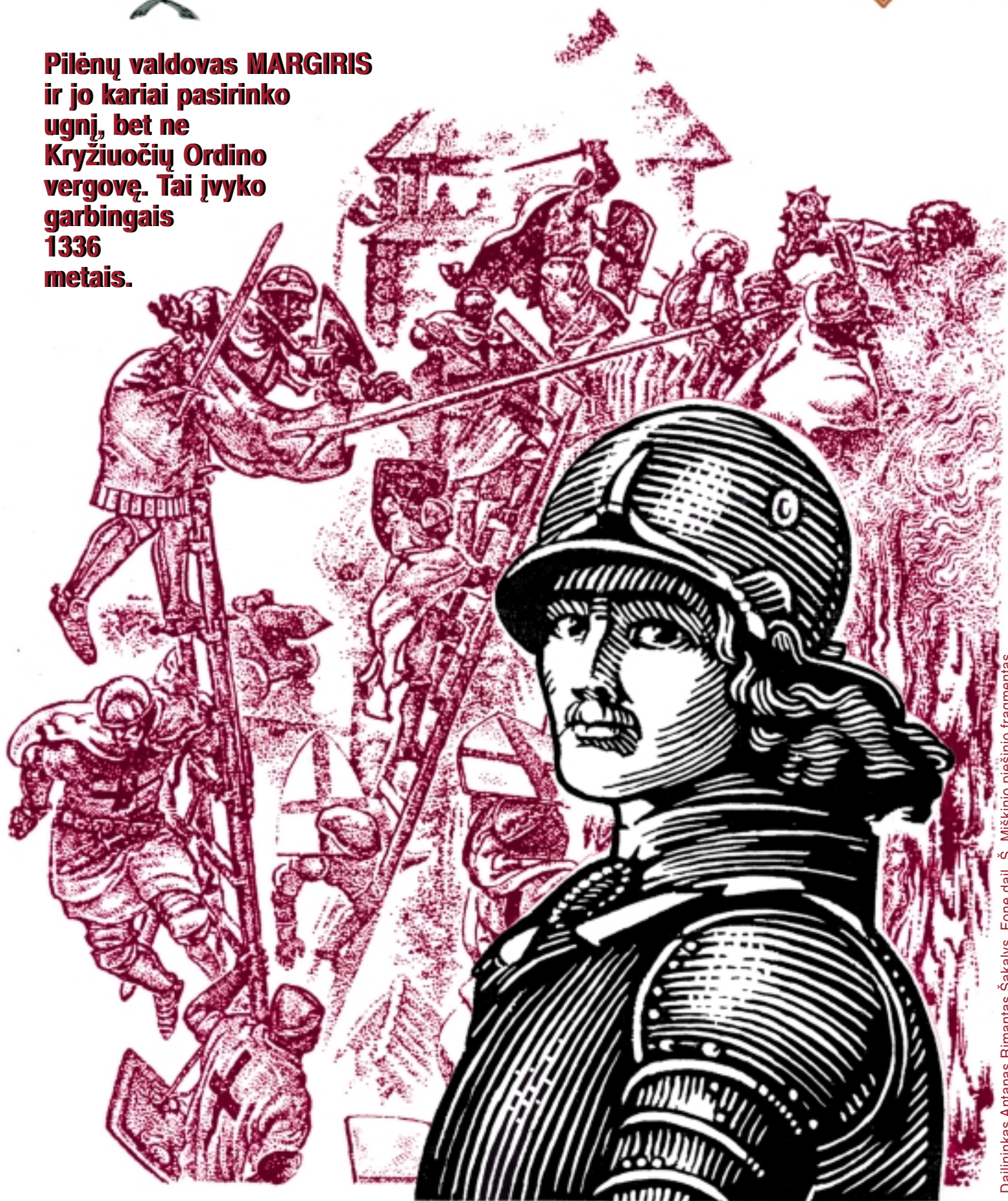
2006

VARPAS

LIETUVOS LAISVĖS KOVOTOJŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

Nr.3(137)

**Pilėnų valdovas MARGIRIS
ir jo kariai pasirinko
ugnij, bet ne
Kryžiuočių Ordino
vergovę. Tai įvyko
garbingais
1336
metais.**

Laisvės gynimas

(Kalba pasakyta Tėvynės sąjungos surengtame mitinge Sausio 13-osios penkioliktoms metinėms paminėti)

Vytautas Landsbergis

Šiomis dienomis mus vėl gaivina Sąjūdžio ir Sausio 13-osios dvasia, gausu minčių, klausimų ir tiesos sakymų. O aš prisimenu kai kurias senos istorijos keistenybes.

Pačioje rusų istorijos pradžioje, kai jie vis plovėsi tarpusavy, susirinko kartą protingesnieji ir surašė laišką norvegams, kuriuos rusiškai vadino "variagais". "Mūsų šalis didelė ir turtinga, bet nėra joje tvarkos. Ateikite ir valdykite mus." Atėjo variagai, tapo rusų kunigaikščiais ir atsirado Rusija, kuri jau sugebėjo tvarkytis.

Bet štai dabar girdim, kad lietuviai užsimanė kokių nors variagų. Žinoma, ne visi lietuviai, bet dar lietuviškai kalbantys. Dabar jie taip nusivylę savimi, kad šaukiasi variagų nors iš Archangelsko. Blogai, blogai - ateikite, valdykite mus, gelbėkit!

O kaip dažnai vargšus žmones tyčia klaidina, kad nori sujaukti protus, painiodami valstybę ir valdžią, Tėvynę - ir kokius nors blogus pareigūnus arba netikusį įstatymą. Tai

visiškai ne tas pats. Blogas įstatymas - reikia jį taisyti, o ne keikti Tėvynę. Juk Tėvynė - tai mes patys, visi žmonės, nors ir klaidinami.

Daug tokių pasidavusių propagandai žmonių nebeskiria laisvės nuo nelaisvės, valstybingumą ar pavergimą matuoja pilvu ir prisitaikymu, daro išvadas, kad anoj sovietų nelaisvės pilvas buvo ramesnis.

O gal jiems iš toumos taip atrodo. Aš gyvenau įvairiais laikais, šį tą atsimenu. Ir pasakydavau tiems vis aimanuojančiams ir verkiantiems, kad Sąjūdis ar dar kas Lietuvą "sugriovė": "Pone Artūrai, pone Algirdai, nueikite už kampo į mėsos krautuvėlę ir nusipirkite ko yra - kanopų ir tešmenų. Ten Lietuva dar nesugriauta".

Žmonės per apklausas gauna klaidinančius klausimus. Jų neklausia, ar vertina laisvę. O aš prisimenu, kokie žodžiai išlieti Laisvės varpe, kurį Amerikos lietuviai padovanojo anai nepriklausomai Lietuvai: "Tu skambink per amžius vaikams Lietuvos, kad laisvės nevertas, kas negina jos!"

Tad neįsivaizduoju, kaip žmonės Lietuvoje prisipažįsta neverti laisvės? Ne, aš tvirtinu, - tai klausimai duodami neteisingai, ne iš esmės.

Laisvės dvasia gyveno gynusieji laisvę šautuvu. Kiti gynė ištikimybę savo kalbai ir tikėjimui, gynė viltimi, kad Lietuva vėl bus laisva.

Ta dvasia gyveno, ir šiandien ypač prisimenami Sausio 13-osios psiryžėliai, ne vien tie, kurių atminimui galvas lenkiam, bet visi, kurie pasakė: neleisim! Tai ir vyskupo A. Baranauško dvasia, kai jis mokė aukštaičius dainuoti revoliucines dainas. Carą jis vadino gudu ir sakė:

*Kad tu, gude, nesulauktum, kol bus kaip tu nori!
Bus kaip Dievas duos, ne tavo priesakai nedori!*

Ir Dievas davė laisvę. Tada savanorių iškovojo, paskui gintą sukilėlių, partizanų ir vėl jau taikiai iškovojo Kovo 11-ąją, Sausio 13-ąją. Ją tereikėjo branginti, puoselėti, ginti jau kitais būdais. Ginti kaip kiekvieno paprasto žmogaus teises nomenklatūros niokojamoje Lietuvoje, ginti kaip garbę ir teisingumą, neleisti, kad koks atsibastėlis tyčiotųsi, o nuosavi gudragalviai Tėvynės meilę pravardžiuotų idiotizmu. Čia, deja, per mažai gynėm, nesukilo protestuoti visa Lietuva, tarytum pasidavė.

Bet aš manau, jog ji sukils! Būkim garbingi žmonės, ir bus mūsų Tėvynė garbinga. Kai garbinga, tai ir teisinga. Tebūnie taip!

Sąjūdis prisiekė

Emilija Liegutė

Tai nieko, kad purškė įkylus lietus, kad kojos, nors ir su žieminiais batais, mirko vandeny, - nieko. Žmonės, pasiilgę tiesos sakymo, Sausio 13-osios išvakarėse gulte apgulė Mažvydo bibliotekos laiptus. Čia išsirikiavo ir politinių tremtinių bei kalinių choras, čia stovėjo vėliavnešiai.

Lietuvos Sąjūdžio pirmininkas Rytas Kupčinskas kalbėjo trumpai drūtai: Sąjūdis turi atgimti, turi su-

sigrąžinti prieš penkiolika metų turėtą drąsą ir sakyti tiesą apie dabartinę Lietuvos valdžią: rietenas, teisėjų "tampymąsi už atlapų", parlamento įstatymų pataisas bei pataisų pataisėles, kad tik daugiau būtų įstatymų skylių, pro kurias į valdžios atstovų kišenes byrėtų pinigai. Reikia generalinės repeticijos, nes euras čia pat - besiritas per Lietuvos slenkstį...

- Prisiekime, kad visomis išgalėmis kovosime su paprastų žmonių stekenu, už dorą, sąžiningą valdžią, - kvietė Kupčinskas.

Karžygių ar Laisvės aikštė?

Petras Girdzijauskas

Nuvilnijus Sąjūdžiui manėme, kad greit bus ne tik pagerbti didvyriai ir jų grupės visais laikais kovoje už Lietuvos laisvę, bet ir įamžintas jų atminimas. Visi suprato, kad tie didžiavyriai stovėjo visų priekyje kai vyko istoriniai lūžiai mūsų visuomenės ir valstybės gyvenime. Svarstėme: ar pasekti vengrais ir Lukiškių aikštę užstatyti skulptūromis ar jų grupėmis, žyminčiomis mūsų valstybės istorijos tarpsnius ir lūžius, ar pasekti vokiečiais, įamžinusiais tūkstantmetį Reichą freskomis ant katedros sienos, ar rusus Novgorode - milžiniška skulptūra ir gorejefais ant postamento atspindėjusius savo istoriją? O gal išradinėti dviratį, jei nepavyks, net sugadinti esamą?

Man patiko vengrai kiekvienam savo svečiui parodydami savo istoriją per jos batalijas ir sukrėtimus tapybos meno galerijoje, tą pačią istoriją, tik jau vaškinių skulptūrų požeminėje grotoje ir galop didvyrių aikštėje - vėlgi jų istoriją per tautos didžiavirų skulptūras. Visos trys galerijos raiškaus klasikinio meno pavyzdžiai, suprantami mažam ir suaugusiam, darbininkui ir profesoriui. Šias galerijas pažiūrėjęs sužinau, su kokios kultūros tauta bendrauji, panaši ar ne, jų tautos istorija, tapyba ir skulptūra į tavą? Ar mes norėtume turėti panašų savo istorijos atspindį? O gal kokį rebusą ar kryžiažodį Lukiškių aikštėje? Tik ar bus įdomu spresti rebusus atvykusiems, o ypač vyriausybiniams delegacijoms?

Šioj aikštėj būtina ir LAISVĖS statula prie kurios delegacijos atvykę iš svetur galėtų pagerbti mūsų tautos amžinąjį laisvės siekį, pagerbti gėlėmis mūsų dukrų ir sūnų sudėtas aukas už šį idealą. Tai galėtų būti partizano, gal kareivio ar sukilėlio motina, žmona, sužadėtinė. Jos visais amžiais lydėjo sūnus, vyrus, sužadėtinius į kovos lauką ir daugelio nesulaukė sugrįžtant. Mes turim Kauno Laisvės simbolį, Domeikavos partizano ir Pirčiupio motinas, bet neturim sostinės laisvės simbolio paprasto, visiems artimo ir suprantamo. Kada pagaliau mūsų miesto vadovai supras, kad Europos kultūros sostinė gali turėti ne tik kolaboranto paminklą ir aikštę (sąžiningi miesto vadovai turėtų įvardinti: kolaboranto paminklas, kolaboranto <...> vardo stotelė, Žalasis tiltas su kolaborantų palaižūniškomis skulptūromis okupantams, nes jie lipdė tokias, kokias atėjūnas paliepė), bet ir brandžiai europietišškai sutvarkytą, centrinę valstybės aikštę. Laiko turim nedaug, o darbas didelis ir atsakingas ne tik prieš tuos, kuriuos privalom paminėti, bet ir prieš būsimas kartas.

"Varpo" redakcijos siūlymas

Lukiškių aikštės, jos aplinkos tvarkymo, Laisvės paminklo statydinimo reikalas bei finansavimas turėtų būti Vyriausybės ir Sostinės savivaldybės rūpestis. Tačiau nuo tokio svarbaus tautai ir jos valstybei projekto įgyvendinimo neturėtų būti palikta nuošalyje ir visuomenė, kuri, be abejonės, norėtų prisidėti. Tuo tikslu galėtų būti įsteigtas fondas.

Minint Sausio 13-osios penkioliktas metines, Parlamento galerijoje visuomenei buvo pristatyta dalis Blokados fondo eksponatų. Seimo pirmininkas sakė, kad norima išgirsti visuomenės nuomonę, kaip turėtų būti panaudotas Blokados fondas, kuriame sukaupta vertybių už 6 milijonus litų.

"Varpo" redakcija siūlo brangenybes išparduoti, o lėšas pa-

naudoti Laisvės paminklo statybai. Dirbinius, ženklintus Blokados fondo ženklu, kaip įprasmintus kovos už Laisvę simbolius, gal dar už didesnę kainą tikrai norės įsigyti neaukoję ir aukoję fondui žmonės, nes tokiu būdu prisidės prie paminklo, tvirtinančio laisvės siekį, statybos.

Lukiškių aikštė iš paukščio skrydžio

Lukiškių aikštės kampe - pažadas

Atkelta iš 2 virš.

- Prisiekiamė! kilo aukštyn šimtai rankų.

O kiekvieno širdyje krebždėjo klausimas: kas pirmas? Prieš penkiolika metų drąsus ir diplomatiškas vedlys buvo dabartinis europarlamentaras prof. Vytautas Landsbergis. Kas dabar taps bebaimiu vedliu?

Beje, kalbant prof. Landsbergiui, žmonės vėl plojo jo atvirumui, ironijai, drąsai. Profesorius, kaip ir daugelis kitų, nepatikėjo, kad ap-

klausus telefonu penkis šimtus miesto žmonių galima padaryti išvadą, jog trečdalis Lietuvos ilgisi sovietinės valdžios.

- Taip ir pasakiau Artūriui ir Algirdui, - sakė Vytautas Landsbergis. Eikite į aplūžusią Cvirkos gatvės krautuvėlę - ten dar galėsite nusipirkti karvių kanopų ir tešmenų.

Teisingai pasakyta: mūsų valdžia džiaugiasi tik ekonominiais laimėjimais, dėl jų pešasi, - laisvo

žmogaus džiaugsmo, meilės Tėvynei, patriotiškumo jų širdyse nėra. O dėl gerėjančios ekonomikos paprasto žmogaus gyvenimas negerėja. Ne vienas žmogus taip pasakytų, kaip toji, per radiją kalbėjusi moteris: mirus vyrui, ji su mažamečiu vaikelio turi pragyventi iš šimto aštuoniasdešimt litų.

Tad Lietuvos Sąjūdis prisiekia...

Konferencijai "Vilnius-2005"

Feliksas Krasavinas, Izraelis, 2005 m. rugpjūčio 24 d.

Gerbiamieji ponai ir draugai, būdamas Jums labai dėkingas už kvietimą dalyvauti konferencijoje, deja, esu priverstas atsisakyti, nes netikėta kojos trauma ir operacija laikinai pavertė mane netransportabiliu. Tačiau manau, jog mano pareiga yra atsiųsti savo pamąstymus, susijusius su svarbiausiais konferencijos klausimais. Savime suprantama, jog tai tik asmeninė nuomonė ir ji negali neturėti vienokių ar kitokių trūkumų.

Preliminaria vaisingo pasipriešinimo galimam fašistinio režimo restauravimui vienoje ar kitoje šalyje sklyga, - kaip ir prieš penkerius metus, taip ir dabar - laikau bent kiek tikslesnį apibrėžimą to, kas nusako patologinį fašizmo fenomeną tiek istoriniu, tiek ir juridiniu požiūriu ir nurodo jo pagrindines ir skiriamąsias ypatybes, tačiau pasaulinė praktika nesuformulavo tokio bent kiek tinkamesnio apibrėžimo. Be tokio apibrėžimo neįmanoma jokia praktinė įmanomų fašizmo recidyvų prevencija. Leisiu sau dar kartą trumpai išdėstyti savo požiūrį į istorinį problemos aspektą.

Nors fašizmo gimimo vieta yra Rusija, o data - "Didžioji Spalio revoliucija", dėl savo vardo jis turi dėkoti Sicilijos darbininkams ir valstiečiams, kurie, 1893 m. susijungę į "faši" (fašo - itališkas žodis, fascio - ryšulys, fascija, susivienijimas) būrius, sudarytus kiekviename kaime, kiekviename Palermo kvartale, sukilo vadovaudamiesi Markso lozungais ir ištikimybę karaliui. Sukilimas buvo žiauriai numalšintas, tačiau vardas liko ir įgijo tarptautinį statusą. Ir nors komunistai atakliai stumia jį nuo savęs, vis dėlto itališkas fašizmas, hitlerizmas, stalinizmas, maoizmas ir visi jų smulkesnieji giminaičiai iš esmės yra tikri ir grynaveisliai fašistai.

Dirva, kurioje išauga ir iš kurios semiasi jėgų fašizmas, - yra prastuomenės tipas, kuriam iš prigimties būdingi stipresni negu kitiems "vienodumo", pavydo ir ambicingumo pojūčiai. Vienodumas dažniausiai atsiskleidžia kaip išorinė išvaizda, gyvenimo būdas, vartojama leksika bei kalbos maniera ir ta savybe apdovanotieji ją vertina kaip pagrindinį ypatybės požymį, o ypatybės (tiek socialinės, tiek ir nacionalinės) prigimtį jie supranta pagal tai, ar kieme karas, ar taika. "Vienodųjų" masės, normaliomis sąlygomis nelinkusios vienyti ir būdamas socialiai pasyvios, tampa grėsminga ir agresyvi jėga tada, kai, vadovaujamos savų vadų, įsiveržia į kaimynų žemes, arba tada, kai katastrofiškos gyvenimo sąlygos, susidariusios dėl karinių pralaimėjimų, staigiai sustiprina jų socialinės priklausomybės pojūtį, pasipiktinimą "sočiaisiais" ir "išdavikų" įžeistas nacionalines ambicijas. Nes, regėdamos didžiausią savo vertę vykstant pergalingiems grobikiškiems karams, kuriuos kariauja jų tėvynė, masės negali susitaikyti su mintimi apie jos pralaimėjimą "garbingame mūšyje". Aukščiausioji valdžia, iki tol gerbta kaip aukščiausia žemėje, iš karto praranda autoritetą, ir virš tūžmingo pasipiktinimo suvienytų liaudies masių ima švysčioti artėjančios revoliucinės audros amalas. Bet kad tokios revoliucijos galėtų laimėti, reikia atitinkamo meto - ateizmo epochos. Tik tada liaudžiai pasirodo iki tol pogrindyje tūnoję velnių apsėsti ugningi revoliucionieriai, kurie yra solidarūs su masėmis ir pasirenkę apdovanoti jas revoliuciniu tikėjimu bei apginkluoti kryptinga ir teisuoliška neapykanta ir moraliniu nihilizmu. Iš jų aplinkos staigiu šuoliu išsiskiria lyderis, genialiai nuspėjantis bei išreiškiantis pagrindinius liaudies lūkesčius, ir perskaito liaudžiai tiesiog iš rankovės ištrauktą, į ritinėlį susuktą revoliucinį mitą, nelyginant nuo Sinajaus kalno nusileidęs Mozė perskaitė Testamento lentas su šventaisiais rašmenimis.

Algirdas Endriukaitis, Feliksas Krasavinas, Aminat Saijeva

mis. Tai mitas apie tautą, pašauktą Istorijos tam, kad išmestų melagingas pasakas apie Dievą ir sunaikintų ydose ir mele paskendusį senąjį pasaulį, tam, kad vietoj jo sukurtų naują teisingumo, visuotinės laimės ir uoliai paisomos naujosios tvarkos pasaulį. Užgrobus valdžią, jo įkvėpta liaudis nedelsdama paskelbia jį Vadu, o jis palaimina liaudį nuo bjaurasčių valyti nuverstąjį pasaulį, vykdyti masines žudynes ir plėšimus vardan šviesios ateities ir pats nedelsdamas imasi kurti pagrindinę fašistinės valstybės struktūrą - baudžiamąjį valdžios išlaikymo mechanizmą. Kadrai jam atrenkami iš fašės - trokštančių atlikti gerą reikalą kareivių ir smogiųjų revoliucijos būrių. Atrenkami geriausi iš geriausių, turintys gerą uoslę ir teisingai suprantantys "tiesioginius veiksmus". Vadas pasakė... ir darbas atliktas be jokių popierinių vilkinimų. Laikui bėgant, ši struktūra tampa ne tik ypatingąja, bet ir viską žinančia bei visagale kaip tiesioginė ir gryniausia Vado, kuris pats stebuklingu būdu virsta Aukščiausiąja Būtybe, ar, liaudiškai tariant, dievu, valios išraiška. Pasiekus brandos stadiją, fašistinę valstybę užvaldo gigantomanija. Kuriamas gigantiškas totalitarinės valdžios aparatas, gigantiška melo industrija, gigantiška armija ir karinės pramonės kompleksas, gigantiškas konclageris ir siaubingas žmonių bei tautų naikinimo mechanizmas. Tačiau jo gyvavimo amžius, dėkui Dievui, nėra ilgas. Jis neveršija vienos žmonių kartos amžiaus.

Šie glaustai apibūdinti temos kontūrai vis dėlto suteikia galimybę nustatyti pagrindinius fašistinės valstybės ir fašistinės ideologijos požymius. Teisėta fašizmo motina yra tauta, kurioje dominuoja psichologinis tipas su nepaprastai išsivysčiusiais trimis amoralumo bruožais:

1. Pavydas - egocentriškumo (liguistai hipertrofuotas savęs įtvirtinimo instinkto) reakcija į pranašumą kitų žmonių atžvilgiu.

2. Ambicingumas - pretenzija į savo neginčijamą prigimtinių pranašumą.

3. Vienodumo su visais tais, "kurie yra mūsų dievo", jausmas. Būtent daugybėje neatpažįstamai vienodų, panašių į save "vienodas" žmogus išvelgia savų ambicijų teisingumo, teisuoliškumo ir savo teisės valdyti "visus tuos, kurie ne mūsų dievo" patvirtinimą.

Ir visiškai natūralu, kad tokios tautos tikėjimu tampa nenatūralus įsitikinimas (nes jis minta iškrypusiais instinktais) unikaliu savo teisuoliškumu ir pašaukimu naikinti "prakeiktas" tautas ir klases, kurios yra visų žemės blogybių šaltinis, ir mokyti visas likusias pavergtas tautas tikrosios tvarkos,

rodančios, kaip reikia gyventi. Iš čia kyla ir aklas tikėjimas savo Vadu, kurio niekada neturėjo kiti, visada stebuklingai sužinančiu, kas bus ir kaip reikia, ir kuriančiu naują teisingą pasaulį, ir niekada niekur neklystančiu, nes jis - tikrasis "mūsų dievo" įsikūnijimas. O todėl ir jo valstybė totalitarinė, nes visos valdžios šakos vykdo jo valią. Ir partija - jo tiesa, ir "organai" - jo teisingumą, ir armija - jo jėgą ir šlovę, ir konclageriai - jo pamokymus nusikaltėliams. Viskas visiškai paprasta ir vientisa, nes laikosi tikėjimu ir ištikimybe, yra sucementuota į visumą melu ir baime. Be to, šio pasibjaurėtino darinio vientisumas toks, kad negalima iš jo atimti nė vieno iš išvardytų elementų, nesugriaunant jo viso. Toks yra bendriausias fašistinės valstybės modelis, valstybės, kurioje melas, gyvenantis liaudies sąmonėje, yra tikybos ir valstybės sandaros pagrindas, o šiai sandarai vienvaldiškai vadovauja vienas niekšas, įkūnijęs savyje tautos nuodėmę ir pasiaukojamai vaidinantis jos dievo vaidmenį.

Melas apie "Trečiąją Romą" ar "Trečiąjį Reichą", suteikiantis teisę vienai tautai teisti kitas ar jų pasigailėti, teisę į pasaulinį viešpatavimą (be jokių skirtumų, ar remiamasi klasinėmis, ar rasinėmis teorijomis) yra pagrindinė fašizmo sudedamoji. Visa kita - tai jos vediniai. Fašistinių grupių, sektų ar partijų kovos dėl valdžios laikotarpiu kamufliažui gali būti naudojama bet kokia demagogija, tačiau tai, jog tamsiausiose fašistinio mito gelmėse egzistuoja šis motyvas, neginčijamai liudija, jog po kiautu slepiasi fašistinė bestija, kurią reikia demaskuoti ir teisti. Šį motyvą ypač padeda identifikuoti pasaulinio žydų sąmokslu mito kaip antifono buvimo būtinumas. Idėjinis antisemitizmas tiesiogiai susijęs su pagrindine fašizmo idėja ir neatšiejamas nuo jos.

Stalinizmas - pati melagingiausia fašizmo atmaina - labiau negu visi kiti piestu stojosi už savo demokratizmą ir taikingumą ir daugiau už visus pasaulyje sunaikino žmonių, o dar daugiau jų nužmogino. Ir iki šiol jis tik morališkai nuteistas. Tai ir leidžia jam tęsti nusikalstamą savo egzistavimą, nepaisant jokių jo nesuskaičiuojamų nusikaltimų atskleidimo. Juridškai jis nepasmerktas, tai kodėl jam neegzistuoti, kad ir iki tam tikro laiko pasislėpus už fašizoidinės "popertvarkinės" valstybės širmos, valstybės, kurią valdo Stalino opričnikų vaikai ir paveldėtojai, kurią administruoja ir apvaginėja Stalino valdininkų vaikai ir paveldėtojai, kurią apvaginėja ir šlovina Dūmos paveldėtojai ir Stalino pakalikų vaikai. Kaip ir anksčiau, taip ir dabar, liaudis labai pikta ir joje dominuoja juodašimtiški "vienodieji", ir išgėrinėja tada, kai turi už ką, "už Didįjį Staliną". Tačiau jėgų nėra ir įkvepiančios partijos nėra, ir nėra netgi armijos. Todėl nėra būtinų sąlygų, kurios po Stalino vėliava leistų prisikelti fašistinei valstybei. Juo labiau kad ir opričnikai, ir valdininkai žino, kad gyvena ir tunka tik Vakarų dėka, parduodami jiems naftą bei metalus, ir meldžia Dievą, kuriuo netiki, kad ir toliau viskas taip tęstųsi. Vakarus tai tenkina. Sugriuvusi iki anarchijos Rusija, turinti branduolinių raketų, jiems daug baisiau negu fašistuojanti, todėl jokio Tarptautinio Teismo, teisiančio nusikalstamą sovietinę praeitį, nenusimato. Greičiausiai nebus ir fundamentalaus islamizmo, propaguojančio negailėstingą džihadą visiems netikėliams iki visiškos islamo pergalės visame pasaulyje, teismo, nes musulmonų pernelyg daug, o jei įdėmiau pažvelgtume į Koraną, tai nesunkiai įsitikintume, jog islamiškoji agresija visai atitinka tikrąjį tikėjimą ir yra palaiminta Pranašo. Todėl Vakarams patogiau ne demaskuoti islamą ir jokių būdu ne teisti jį, o kovoti su nusikalstamais režimais, remiančiais terorizmą, ir palaikyti nuosaikias musulmoniškas šalis deklaruojant nuoširdų tikėjimą, jog egzistuoja tikrai taikingas islamas.

Po pergalės prieš pagrindines fašistines valstybes liberalizmas visai nerodo jokio siekio demaskuoti šią bestiją iki galo. Sukūręs pasaulinę rinką ir taip pasiekęs lyderio

pozicijas, jis tvirtai tikisi pasiekti galutinius tikslus savomis priemonėmis: tolesniu mokslinės-techninės pažangos intensyvinimu, tolesne tautų integracija, įtraukiant jas į pasaulinės rinkos ir ekumeninio religijų bei kultūrų suartėjimo sferas ir sukuriant pasaulinę vyriausybę. Čia ne vieta, o ir apskritai abejotina, ar yra tokia vieta, kur būtų galima objektyviai išnagrinėti neigiamus liberalizmo bruožus, tačiau derėtų atsiminti, kad, skirtingai negu pagrindinis jo konkurentas fašizmas, liberalizmas nesiekia visiškai sunaikinti nugalėtą priešą, o yra linkęs perimti kai kurias idėjas, metodus, technologijas ir kadrus, kurie galėtų praversti ateityje. Galų gale juk neatsitiktinai virš Kapitolijaus Vašingtone išskleidė sparnus Romos erelis.

Todėl bandymai organizuoti tarptautinį teisminį procesą, teisiantį svarbiausios mūsų pasaulio fašistinės valstybės nusikaltimus, man atrodo tuščias reikalas. Nė viena didžioji valstybė nepalaikys šios iniciatyvos, o mažosios išsigąs.

Mes turime vienintelę prevencinę priemonę prieš besiplėtojančią visuomenės fašizacijos procesą kurioje nors šalyje, - būtent rinkti informaciją ir kuo plačiau viešinti šio proceso keliamų fašistinių faktų demaskavimą.

Ypatingos šalių, ilgą laiką okupuotų fašizmo, aplinkybės yra tai, jog tarp žmonių, išaugusių tomis sąlygomis, yra daug tokių, kurie susitaikė su pasyviu socialinio gyvenimo būdu, su tuo, kad viską sprendžia valdžia, iš kurios ir reikia laukti, blogiausiai atveju - reikalauti, gyvenimo sąlygų gerinimo. Šalyje tokie žmonės išlieka dirva, būtina biurokratiniam aparatui didėti - svarbiausia priemone demokratijos užuomazgos užgniaužti ir bet kokiai asmeninei žmogaus iniciatyvai nuslopinti esant fašistiniam režimui. Tuo pat metu į valdžios aparatą lengvai prasiskverbia ir sumaniai į vadovaujančias pozicijas prasimuša buvę vidutiniai sovietiniai tarnautojai, o jų padedami - ir paūgėję buvusiųjų jų viršininkų vaikučiai. Jie ne tik nuoširdžiai darbuojasi, kad aparatui suteiktų kuo didžiausią visavaldystę šalyje, bet ir lengvai tampa vyresniųjų savo brolių maskviečių įtakos šiame aparate agentais, visokeriopai padėdami jiems, prisidengus personalių firmų kauke, skverbti į strategines ekonomikos šakas, pirmiausia į energetikos pramonės įmones. Jų demaskavimas ir pašalinimas iš valdžios aparato - nelengvas darbas, tačiau dar sunkesnis uždavinys - plėtoti demokratinę infrastruktūrą šalyje - vienintelę derlingą dirvą tikrajai demokratinėi santvarkai, vienintelei, kurioje galima patikimai riboti visada siekiantį plėstis ir palaikyti korupciją valdininkų korpusą.

Paskutinė ir svarbiausia gynybos nuo konclagerio imperijos (lygiai kaip ir nuo rinkos imperijos) riba yra žmonių širdyse einanti siena tarp Vienatinio Dievo tiesos ir daugiaveidžio žemiškojo melo. Ateizmas - bendras šio melo vardas - tai absoliutus blogis, atimantis iš žmonių sąžinės ir dorovės vienintelį nepajudinamą ramstį, paverčiantis protą savo tarnu - nuovokos - tarnu ir pasmerkiantis širdį izoliacijai egoizmo kiaušte. Visuomenėje, kurioje viešpatauja ateizmas, neišvengiamai yra ir žmonių dorovinių saitų, tačiau ir itin sėkmingai plinta pyktis, savanaudiškumas, pasileidimas ir nusivylimas, kurie parengia ją pačiai blogiausiai valdžiai sukurti. Ir tik tikėjimas ir Dievo meilė prikelia žmonių širdyse pakantumą ir meilę žmonėms, gimtajai žemei ir viskam, kas gyvena joje. Tai patikimiausia ir vienintelė tikra gynybos nuo fašizmo ir visokiausio blogio priemonė.

Tikėjimą suteikia tik pats Dievas tam, kam nori. Tačiau Jis skleidžia jį per Bažnyčią - savo mokinius, nešančius Jo žodį pasauliui. Jis panorė, kad didžiuolėje purvinoje bedievystės jūroje, užtvindžiusioje buvusią Rusijos imperiją, Lietuvos žemėje išliktų mažytė nuoširdaus visuotinio (katalikų) tikėjimo salelė, ir iš čia prasidėjo ne tik Pasipriešinimas, bet ir tikrosios krikščionybės žygis. Ir tebus Jo valia.

Iš rusų kalbos vertė Irena Tumavičiūtė.

Dilgėlininkai, fanatikai ir atsitiktinumai

Ričardas Kalytis

Parašyti paskatino 1999m. gruodžio 5 d. TV laidoje prof. H. Gudavičiaus samprotavimai: "Kas būtų, jei kovo 11 nebūtų paskelbta nepriklausomybė". Nepri-tariu profesoriaus nuomonei, jog tada nepriklausomybė išvis nebūtų paskelbta dėl "žmonių nusivylimo". Ne, vis dar būdami blogio imperijoje, visas blogybes būtume jai tebevertę, o viltis būtume sieję su nepriklausomybe. Tikrai pastarosios kaina būtų buvusi kitokia, o gal visai ji būtų nutolusi iki begalybės, likusi tikrai viltis... Neveltui skubėta ją skelbti naktį (už ką Gorbačiovas labai pyko). Prisiminkime, kokį išėjimo mechanizmą jis tada ruošė. Išsprūdome remdamiesi "demokratiškiausia pasaulyje konstitucija". Ji ilgai stabdė Gorbačiovo nuožmius veiksmus, mat prieš pasaulį jis dėjos demokratas.

Išėjome tada, kai supuvusi imperija merdėjo ir ieškojo vaistų pasveikti. Iš pradžių gorbačiovininkai manė, jog svarbiausias vaistas yra "chozrasčiotas" viskam: kolchozui, fabrikui, mokslo įstaigai, respublikai. Ar neprisimenate, kaip ponis Prunskienė mosavo iškrovotu respublikos "chozrasčiotu"? (Metropolija nieko neduoda, tikrai valdo). Tai tikrai buvo naujas 20 a. imperijos išradimas. Dievui dėkui, Sąjūdis tuo nepasitenkino kaip ir propaguo-tu LKP "suverenitetu SSSR sudėtyje".

Deja, pas mus buvo ir "dilgėlininkų". Prisimenate: "Kam šokti nuogam į dilgėles?" Nesenai man pavyko sužinoti, iš kur jie atsirado ir ko jie siekė. Pasirodo, Gorbačiovas kreipėsi į Lietuvos matematikus (juos net vardais vadino) su prašymu sumodeliuoti SSSR ekonominės sistemos galimybes. Tai jam buvo padaryta ir įrodyta, jog ši sistema gyvuoti negali. (Humoristas A. Gričius rašė, jog "mokslininkai įrodė, kad žmogus nevalgęs gyventi beveiki negali"). Buvo nuspręsta ją keisti, žinoma, paliekant imperiją. Keisti, reiškia pertvarkyti, perestroit, iš čia ir atsirado žodis perestroika. Jo gimimo vieta - Lietuva. Gorbačiovas ir matematikai, matyt, tikėjosi imperiją atgaivinti. Štai tada - nors ir dilgėles... (O kaip dėl išėjimo mechanizmo?).

Dievui dėkui, sąjūdininkai buvo daugiau fanatikai ir "muzikantai" negu matematikai. Svarbiausias jų tikslas - Nepriklausomybė. Ir jie ją paskelbė. Paskelbė neįsivaizduodami padarinių, nepaisydami senos ir baisios imperijos istorinio žiaurumo, neprognozavę Vakarų pasyvumo. Imperijos vadai sutriko. Prispausti krizės, laukdami Vakarų paramos, jie pirmą kartą imperijos istorijoje žaibiškai nepanaudojo kraujo ir kalėjimų. Jie privengė pasaulio nuomonės. Čia jie apsiriko. Kažin, ar pasaulis būtų spėjęs supykti, jei OMON-as, atsiųstas kovo 12 būtų padaręs savo darbą? Jie per ilgai delsė ir ieškojo "taikių metodų". Pasirinko skaldymą, gąsdinimą, spaudimą ir blokados kelią. Tai davė tam tikrų vaisių. Atsirado moratoriumo (Prunskienė) ir "politinių sprendimų" (Brazauskas) šalininkų. Čia mums padėjo, anot Gorbačiovo, "nesukalbamasis Land-

sbergis". Lemtis, atsitiktinumas ar Dievo Apvaizda?

Nors mūsų Nepriklausomybės niekas nepripažino, ir ilgai mes kabėjome grėsmingoje nežinioje, tačiau laikas dirbo mūsų naudai. Keitėsi požiūris į mūsų laisvės bylą, mūsų Parlamentas igijo šią tokį svorį, atsirado iki šiol nežinomas, o dabar jau tapęs žinomas pasaulyje žmogus Landsbergis.

Kai spaudimas nepadėjo, Gorbačiovas ryžosi panaudoti išbandytą imperijos ginklą - šaudymą.

Tačiau ir jis nesiryžo šaudyti teisėtai išrinkto Parlamento. (Tada jau nebereikėtų ieškoti Ribentropo-Molotovo slapto protokolo). Parlamentą turėjo išvaikyti pati "liaudis", t.y. jedinstvenikai ir perrengti kareiviai. Pirmiausia reikėjo nuvyti Parlamentą gynusius žmones. Sumanyta juos išgąsdinti šaudant žmones prie Bokšto ir leidžiant tuos vaizdus transliuoti visai Lietuvai (štai kas jums bus!). Ir vėl imperija pralaimi, žmonės neišsigąsta. Tačiau mūsų Nepriklausomybė tebekaba nežinioje. Pasauliui mūsų kraujo negaila, pasauliui Gorbio perestroika brangesnė. Prisimename Bušo žodžius: "Tarkitės su Gorbačiovu".

Mūsų Nepriklausomybę galėjo išgelbėti ne vienas, o keli atsitiktinimai. Ir jie įvyko!

Tuo metu kuriama Jelcino inteligentų teorija kaip išeiti iš ekonominės krizės. Ši koncepcija buvo skirtinga nuo Gorbačiovo ir dilgėlininkų. Manyta, jog tą galima padaryti tikrai atsisakius didžiųjų kolonijų-respublikų. Nežinia, ar visam laikui. Įvyksta imperijos vadų konfrontacija. Tai buvo didelis mums palengvinimas. Pats lemtingiausias atsitiktinumas - pučas ir jo pralaimėjimas.

Kiek čia buvo atsitiktinimų, mes dar nežinome.

Mūsų Nepriklausomybę iškovota drąsa, šiek tiek avantiūra ir daugelio atsitiktinimų dėka. Prieš tokią jėgą! Retai taip būna istorijoje. Gal čia matome Dangaus ženklus.

P.S. Man labai liūdna, kai Baltijos TV, prof. Landsbergi su ironija vadindama "pirmuoju savanoriu", priekaištauja, kad jis okupacijos metu nebuvo disidentas, nesėdėjęs kalėjime, nebuvo tremtyje. Veltui ir nepagristai. Didžiausias disidentas yra tas, kuris sėkmingiausiai pasirenka laiką ir pasiekia užsibrėžtus tikslus. Prof. Landsbergis, patirdamas didžiausią grėsmę, pavojų ir atsakomybę, tą padarė drąsiai, protingai, išdidžiai ir garbingai.

Prisimenu rusų rašytojo M. Gorkio žodžius: "Beprotingai drąsai giedu aš giesmę". Nežinojo, jog jis tuos žodžius rašė Lietuvai.

Sveikiname Sveikiname Sveikiname

Kazį Vidžiūną
g. 1926 03 09

Bronislavą Staliunionytę
g. 1936 03 12

Kurt Loebert
g. 1931 03 01

Dujinis globalizmas

Vilius Bražėnas

Apie Rusijos "dujų ginklą" (šantažą) "International Herald Tribune" prabilo buvęs JAV ambasadorius Lietuvai Keitas Smitas. Jis teigia, kad Vakarai turi pakankamai politinių ir ekonominių svertų nutraukti dujų šantažą. Tad kodėl tie svertai nėra naudojami? Labiau besidomintieji pasauline politika žino apie Rytų (komunistų) globalistų ir Vakarų didžturčių socialistų (ne kapitalistų!) atvirai skelbtus ir dabar dar puoselėjamus planus pasaulinės vyriausybės utopijai įgyvendinti. Tokiems, yra pagrindo įtarti, jog ir šandienė "dujų krizė" yra Rytų ir Vakarų globalizmo partnerių kūrinys ar bent jau palankios padėties išnaudojimas.

Ar Rusijos dujinis šantažas prieš Ukrainą tikrai buvo didelė naujiena, neva tai pažadinusi Europą priklausomumo nuo Rusijos dujų tikrovei? Juk (protingoms?) Vakarų valstybių galvoms tai turėjo būti aišku jau prieš kokių 30 metų, kai sovietinis dujotiekis Europai buvo projektuojamas. Turėjo paaiškėti kiekvienam ne aklam, kai jis buvo tiesiamas. Ar buvo tylėta todėl, kad tai atitiko globalistų planams sukurti gal svarbiausią iš kelių regioninių konglomeratų - "Eurazijos" regioną?

Vakarų politiką įtaigojęs politinis elitas matyt žinojo ką daro: Vakarai, besąlyginiai, rėmė Sovietų dujotiekį finansais ir technologija. Tam JAV vyriausybė panaikino "embargą" (draudimą parduoti Sovietams) strateginės reikšmės pompoms, be kurių nebūtų ir dujotiekio, kuris teikia galimybę šantažuoti Vakarus, reiškia - ir Lietuvą. Be (pabrėžtina - "besąlyginiai") nutiesto dujotiekio Vakarai būtų priversti apsirūpinti kitais energetikos šaltiniais. O ką būtų dariusi Maskva? Negi galėtų rusai suuostyti visas tas dujas?

Tačiau nei Vakarų didžioji ("nepriklausoma") žiniasklaida, nei "pripažintieji" Vakarų politologai neužuodė panosėje dvelkiančių sovietinių dujų kvapo. Gal todėl ir mūsų politikai ir politologai dar tyli apie (bent jau galimą!) dujų globalizmą, kaip ir globalizmą apskritai. Kaip tos trys beždžionės paveiksluke: viena - užsikimšusi ausis, kita - užsidengusi akis, trečia - uždengusi burną.

Turiu jiems porą "senų naujienų": 1984 metų TV pokalbio vaizdajuostę ir bent vieną paminėtiną (1996 metų) straipsnį, NAUJA PASAULIO SANTVARKA knygos 49 puslapyje - "Baltijos valstybės surusintoje Europoje".

Šantažo pavojaus prieš 25 metus matė net per JAV valstijas su paskaitomis skraidęs Amerikos lietuvis. Jis visur vežiojosi didelį (100x70cm.) sovietinio Gulago

žemėlapi, nusagstyta daugybe juodų taškų, nurodančių lagerių, kalėjimų ir spec. psichiatrinų ligoninių vietas. 1984 m. Pensilvanijos valstijoje, prie Pitsburgo miesto televizijos stotyje padarytas pusės valandos pokalbio įrašas. Gulago žemėlapyje, tarp kitko, parodomas SSRS dujotiekio iš Jamalo pusiasalio į Europą trys linijos, kurios kažkur tarp okupuotų Lenkijos ir Čekoslovakijos teritorijų susibėga krūvon į vieną tašką. Vaizdajuostėje rodomas aiškus išpėjimas: tame taške bus čiaupas, kurį kontroliuos Kremlius. Ir galės grąsinti jį užsukti, kai Europa bus prijaukinta prie rusiškų dujų. Pakartojau: įrašas padarytas prieš 22 metus, 1984 m. kovo 18 d. Tad kam net šiandieną visa tai gali būti "naujiena" Europoje?

Turėdami mintyje globalistų įtaką ES politikai nustebsite, jei pasigirs siūlymai "lengviausiai" ir net "vieninteliai" galimybei išsigelbėti iš "dujų krizės" - ES susijungti su dujomis turtinga Rusija. Tai, žinoma, būtų Rytų ir Vakarų globalistų svajonės - "Eurazijos" sukūrimas. Ar tokie planai yra sapnų padarinys?

Minėtame knygos straipsnyje (iš 1996.09.29 TREMTINIO) minimas THE WASHINGTON TIMES dienraščio publicisto K.Mejerio straipsnis, kuriame jis atkreipia dėmesį į trijų (globalistų tarnų) JAV prezidento B.Klintono Baltųjų Rūmų pareigūnų pasirašytą straipsnį, pavadintą "Nepadalytos Europos link - įtraukiant Rusiją". Tai man priminė, kad anksčiau, "prieš pusmetį" buvau rašęs: "Naujosios pasaulio santvarkos bei vieno pasaulio kūrėjai vakariečiai bando suformuoti milžinišką Eurazijos konglomeratą, įterpiant Rusiją Europos įtakon, arba atvirkščiai". Ten pat skaitau, kad buvęs Klintono gynybos Sekretorius Les Aspinas minėjo teisę į NATO tautoms "nuo Atlanto iki Vladivostoko". Apie tai, prisimenu, išpėjau ir 2001.12.15 konferenciją "Globalizacija: lietuvių tauta šandien ir rytoj" įvykusią Kaune.

Tad Eurazijos kūrimas ir "dujinis globalizmas" neturėtų būti didelė naujiena ir mūsų politikams, politikos apžvalgininkams, istorikams ir politologams. Kodėl tiek daug ekspertų bando nepastabėti po ES ir Baltijos valstybes klampojančio globalinio dramblio. Bent jau bandytų paneigti patiektus faktus bei globalistų atvirus pareiškimus patiektus lietuvių autoriaus trijose geopolitinius klausimus svarstančiose knygos. Gal atsiras tas knygas skaičiusių, kurie apie tai paklaus tylinčiųjų ekspertų. Ir ta proga paprašytų nurodyti, kaip mūsų tauta turėtų kovoti su tomis pasaulinėmis tironijon vedančiais gailalais ar bent užtikrinti, kad tokių gaivalų ir jų planų nėra ir negali būti.

Kol to negirdime, atrodo, kad su Maskvos dujinio šantažo reikia kovoti keliant triukšmą ne tiek Lietuvoje, kiek Vakaruose, atkreipiant vakariečių žmonių dėmesį į labai įtartiną ir gal vakariečių laisvę išduodančių jų vadų glėbesčiavimąsi su Kremliaus satrapais.

Tai turėtų daryti ne vien vyriausybė ir Seimas, bet įvairios ideologinės bei profesinės organizacijos ir pavieniai jų nariai per bendražygius Vakaruose.

Atitaisymas. 2006 m. VARPO Nr. 1, 3 p. turi būti: "Sofija ir Jonas Tumėnai" ir "Antanina Katinaitė-Kižienė"

Telšiai, 2006-01-19

Mielasis bičiuli p. Edvardai, neskubėjau Tau padėkoti už taip mielą dovaną - "Varpo" paskutiniuosius keturis numerius - kol neperskaičiau. Džiaugiuosi jų turiniu, patriotine tematika, šios dienos aktualijomis. Su pavydu stebiuosi Jūsų sugebėjimu leisti žurnalą, kai mes, žemaičiai, nutilome dėl paprasčiausio lėšų stygiaus bent kelionėms. Turiu omenyje LPKT Bendrijos Telšių skyrių, kurio Atminties grupei priklausau.

Telefonu minėjau, kad geri penki metai, kaip LPKS Telšių skyrius oficialiai įsijungė į LPKTB, kai Listavičiaus (tarp kitko, mūsų balsų dėka jam tapus seimūnu) manipuliacijos galutinai įtikino skaidymosi žala. "Varpo" Nr.1(135) E.Stancikas kalba argumentuotai, na, o mes - arba vis labiau senstame ir numojame ranka, arba (kalbu apie šefus) jaučiame pasitenkinimą viršininkaudami. Gal esu per kategoriškas?

Ačiū už išspausdintą Tėvynės Sąjungos suvažiavimo pareiškimą. Gaunu TS siuntinėjamą savaitraštį "Panorama", bet ir tas net neužsiminė apie suvažiavimą. O dėl paties pareiškimo - jį gal Vilnius turėjo sukonkretinti, "išversti" į eiliniam piliečiui prieinamą kalbą...

Mūsų broliui tikrai reikia tokių enciklopedinio pobūdžio žinių, kaip "Lauknešėlis einantiesiems į politikos dirvonus". Padėkok žemaičių vardu p. Zolubui.

"Imperija, dešros ir melagiai" priverstė prisiminti praeitį. Žinoma, p.Kalytis sukrikatūrino bolševikinį "rojų", nors realybėje tai buvo tragikomedija, rojus tik tinginiams, o tokiais SSRS buvo pavertusi, tokiais būtume virtę ir mes. Tai jiems sapnuojasi tos dienos, kai vien tik už "bušlato" pernešimą eilinis nusmurgėlis gavo ne mažiau mokytoją, inžinierių ar kaimo darbštuolį. O mūsų dešros maitino Maskvą, Leningradą. Sostapilis buvo virtęs didžiausiu biurokratų telkiniu. Jie planavo, skirstė, kontroliavo visą Sąjungą. Liaudies ūkiui įvykdžius užduotis, jų laukė didelės premijos, ar posto netektis "degant" gamybai. Ir Kremlui nelabai rūpėjo kur planai buvo įvykdyti - Kamčiatkoje ar Lietuvoje. Taip, mes dar nebuvo atpratę nuo darbo ir nuo potraukio turtui. Tuo sumaniai naudojosi abi pusės: maskviškiai žinojo - jonasai, pranasai ir gamyklą laiku pastatys, ir iš meitelio dešros atveš. Tais metais šaipydavomės: jei nori ką nors

iškaulyti kolūkiui, gamyklai, trestui ar ministerijai - Maskvoje kabinetus privalai atidarinėti... kojomis. Atmeni, kiek nutarimų skelbė SSKP CK dėl nejuodžemio srities? Lėšos kaip į vandenį. Mūsųškiai patys prašydavosi užduočių, nusiveždavo visais lygiais ne tik dešrų, ruginukės, bet užtikrindavo ir maskviškių su šeimomis poilsį. Taip dygo kultūrniamiai, gamyklų pastatai, bet kartu ir direktorių, pirmininkų pilaitės. Eilinio ruso tai nežavėjo - jis jau buvo praradęs potraukį tikram darbui ir uždarbiui.

Kiaulide virtusioje Lietuvoje darbštuolis kolūkietis, vogdamas Kazachstane pasėtus ir Kanadoje nupjautus kviečius, sušerdamas penimom kiaulėm, jas tiekdamas kolūkiui, tikrai galėjo turėti: namas, užuolaidos, baldai, "Žiguliai", pirmininkui - net juoda "Volga". Bet tiek vienas, tiek kitas nematė tikslo plėšytis - milicija atims. Tas pats - miesto "ponijai". Bet po Nepriklausomybės tie patys ir toliau dirba. O dejuoja ir į apklausas patenka tie, kurie sovietmečiu augdami išmoko būti tinginiais. Dal ir esu neteisis, bet reikėjo, kad nepriklausomybę atgautume kokiais 2020 metais, turėtume dabartinės Rusijos ar Gudijos pavyzdžio visuomenę. Trisdešimt metų inžinieriauvau stambiausioje respublikoje kelių-tiltų statybos valdyboje, mačiau sistemą iš vidaus, keliavau po visą Lietuvą dirbdamas gamybos techniniame skyriuje. Baisiausia, ko reikėjo laukti - inteligentijos sluoksniu, vadinamųjų inžinierinių-techninių darbuotojų prasigėrimo. Iki tol dauguma jau buvo pasiekę tai, kas sudarė sovietinio piliečio gerbūvį, tad save džiugino vis didėjančiomis alkoholio dozėmis.

Visada tvirtinau, kad mūsų laimei Kremlius nesusiprato priversti sribus studijuoti. Kita, mūsų pačių bėda, kad per mažai pastangų teatidavėme, kad grįžt iš galgotų, kaip nors baigtume aukštuosius.

Nors gal to ir nereikėjo? Esu konservatorius, tačiau ir šiandieną priekaištauju Vytauto L. aplinkai už tai, kad sąmoningai - drįstu teigti - mūsų dažno, dar tik planuojančio pensiją, nekviestą dirbti. Užteko tų, kurie tik nebuvo labai pasižymėję partinėje veikloje nesiafišuodami su KGB.

Tiek to, kas buvo, nesugrąžinsi.

Jei kartais vasarą sumanytum su šeima ar bendražygiais pasidairyti Žemaitijoje, galėčiau pabūti gidu.

Pagarbiai

Zenonas Jaška

Gerb. "Varpo" redaktoriumi, šį eilėraštį sukūrė Jonas Kisieličius. Eilėraštis pas mane išgulėjo kelis metus, nes nutrūko ryšis su autoriumi, o be jo žinios nenorėjau kur nors siųsti.

Kadangi Jonas Kisieličius gilioje senatvėje ir pasiligojęs (visiškai negirdi), tai publikavimą imuosi ant savo sąžinės ir siunčiu Jums. Jonas Kisieličius 1939 metais su Lietuvos kariuomene žygiavo į Vilnių.

Pagarbiai - Antanas Vaičiūnas

Užburta karalaite Jonas Kisieličius

*Pusė amžiaus klaikios sutemos...
Pusė amžiaus teroro ir smurto;
Pusė amžiaus kovos dėl Tiesos...
Kas prikels Karalaite užburta?*

*Kas prikels ją, sušildys, pagydys...
Vėl gyventi pašauks, ... nuramins;
Kas nuplės gedulingą jos šydą
Ir gyvenimo džiaugsmą grąžins?*

*Pikta ragana teises pamynus,
Džiaugsmą, Darbą žaliųjų laukų;
Vorkutos, Magadano ledynuos
Barstė kaulus Tavųjų vaikų...*

*Kas aptvers sesės rūtų darželį,
Jau svajonių išaiškins sapnus?
Kas užjaus juodą Motinos dalia,
Paaukojusią sūnus penkis?*

*Mes laisvi norim arti ir sėti
Vardan Meilės, Ramybės šventos,
Vardan kraujo, upeliais išlieto...
Vardan skausmo tautos įžeistos...*

*Ištvermė ir Valia nugalėjo!
Ir vėl Karalaite gyva...
Tiek vergavus ir tiek iškentėjus
Amžinai būk laisva Lietuva!*

X Lietuvos politinių kalinių sąjungos suvažiavimo kreipimasis į prezidentą Valdą Adamkų

Pastaruoju metu žiniasklaida reguliariai stulbina visuomenę rašydamą apie keistus įvairaus rango teismų sprendimus. Buvo sprendimų, pateisinančių veiksmus prieš mūsų Tėvynės patriotus, buvo sprendimų, kuriais buvo pateisinami okupantų pakalikai ir niekinami savo krašto, lietuviškumo gynėjai, buvo atvejų, kai pateisinamos kruvinos represijos ir pasmerkiami pasipriešinimo okupacijai dalyviai. Norėtume pabrėžti - tai skelbiama Nepriklausomos Lietuvos vardu.

Dabar yra ne vienas sprendimas, kai išteisinama išdavystė, pastangos užgniaužti, sunaikinti Nepriklausomą valstybę. Nekalbant jau apie tiesioginio intereso, kriminalinio suinteresuotumo atvejus lėmusius sprendimus, bandoma tuos atvejus komentuoti, pasinaudojant įvairiais teisių stereotipais. Pamištama, kad kiekvienas yra neatskiriama susijęs su konkrečiu kontekstu. Labai gaila, tačiau kazuistinė demagogija, manipuliuojant teisių samprata, siekiama pridengti paprasčiausią analfabetiškumą, neišprusimą ar parsi-davėliškumą, t.y. ir nusikalstamus, kriminalinius veiksmus. Tai tampa sąmoningu pasityčiojimu iš teisingumo ir iš mūsų valstybės.

Jūs, Prezidente, esate atsakingas už teisėjų korpuso formavimą, t.y. atsakingas už jo veiklą ir sprendimus, už jo erudicijos ir moralės lygį. Mes atkreipiame Jūsų dėmesį į tai, kad teismų sistema, teisėjų korpuso kompetencija ir veiksmai tampa realia grėsme ne tik mūsų teisės ir visuomenės raidai, bet ir pačios valstybės egzistencijai. Mes, okupantų teroro ir represijų aukos, negalime būti abejingi, kai mūsų išsvajotos valstybės pamatas - teisingumas yra ardomas.

X Lietuvos politinių kalinių suvažiavimas kreipiasi į Prezidentą ir reikalauja:

imtis ryžtingų ir konkrečių veiksmų keisti susidariusią padėtį teismų sistemoje teigiama linkme; teisėjai, nejauciantys ištikimybės Tėvynei, tiesai ir teisingumui, privalo būti pašalinti iš užimamų pareigų; nedelsiant viešai išdėstyti savo požiūrį į susidariusią padėtį Lietuvos teismų sistemoje ir veiksmus jai taisyti.

X Lietuvos politinių kalinių suvažiavimo kreipimasis į Prezidentą, Seimą ir Vyriausybę

Lietuvos Respublikos piliečių balsavimu 1992 m. birželio 14 d. referendumu dėl Rusijos kariuomenės išvedimo ir okupacinės žalos atlyginimo pareikšta Tautos valia ir reikalavimas, kad būtų atlyginta Lietuvos žmonėms bei valstybei padaryta žala.

Lietuvos Respublikos Seimas 2000 m. birželio 13 d. priėmė įstatymą Nr. VIII-1727 "Dėl okupacinės žalos atlyginimo", tačiau šis įstatymas nevykdomas, tuo pačiu nevykdoma ir Tautos valia. Dabartinė Rusijos Federacijos vyriausybė nepripažįsta nei mūsų valstybės okupacijos, nei žmonių deportacijų, nei Tautos genocido.

2005 metais JAV Senatas priėmė sprendimą ir pripažino Baltijos valstybių okupaciją. Tai priartina prie tarptautinių Hagos ir Ženevos konferencijų nutarimų - okupantas privalo atlyginti okupuotai valstybei padarytą žalą.

Lietuva yra Europos Sąjungos narė ir žalos atlyginimo klausimas galėtų būti sprendžiamas tarptautinėse organizacijose, tarp jų Europos Parlamente bei Jungtinių Tautų organizacijoje.

X Lietuvos politinių kalinių suvažiavimas kreipiasi į Lietuvos Respublikos Prezidentą, Seimą, Vyriausybę ir reikalauja:

1. Nenustoti reikalauti iš Rusijos Federacijos vyriausybės okupacinės žalos atlyginimo.
2. Dėti pastangas klausimą dėl Rusijos okupacijos žalos atlyginimo perkelti į tarptautinį lygį ir jį spręsti tarptautiniu lygiu.

J.E. Lietuvos Respublikos prezidentui Valdui Adamkui
L.R. Seimo pirmininkui Artūrai Paulauskui
L.R. ministrui pirmininkui Algirdui Brazauskui
L.R. generaliniam prokurorui Algimantui Valantui
L.R. valstybės saugumo departamento direktoriui Arvydui Pociui
Lietuvos RTV generaliniam direktoriui Kęstučiui Petrauskui

Esantietiškas demokratines valstybes teisinėmis normomis nepaaiškinami, žmogaus orumą žeminantys veiksmai prieš Lietuvos valstybę susipeltinę amžių, laisvės kovų dalyvi, Vėlio kryžiaus ordino kavalerių, Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių sąjungos centro valdybos pirmininką Algirdą Petrusevičių kelia nusipriešinimą teisingumui ir demokratijai būkle Lietuvoje. A.Petrusevičius skirta aktyviai atlikti nusikaltimų grąžinti kariuomenę ir demokratiją būkle Lietuvoje, nesistūmėdamas į jo orumą, į jo - laisvės kovų kūrėjų - sveikatos būklę, į aukštą valstybės apsaugos įvertinimą jo asmenį kaip Lietuvos, į jo, kaip vieno amžino, visuomeninę padėtį. Jau praėjus ne vieną kartą būtina išleisti protų ir širdžių būdžiamą būti šio. Dabar joks teisinis sprendimas, tik anonimiškas "su operatyviais informacija susijusių pareigūnų" generalinis grąžinimas A.Petrusevičiaus paviršumui šiuolaikiškos gėlos pažeidžia nekaltumo prezumpciją, draudžiančią platinėti tokiu nepodytus įrašus kaip faktą. Žiniasklaidos reportażuose apie A.Petrusevičiaus mirtiną jo grėžinimą su žmogaus nusikaltimo pasaulio veiksmu, su jo vardu net siejama iki šiol neįtikėtina praeities nesąžiningai naikinti - brachetis tikro sprendimo, SKAT pareigūnų J.Abramovičiaus nušaudymas. Tikros informacijos netyčiomis ir garų edulavimas leidžia jauti, jog šia byla pirmasis siekiama diskredituoti A.Petrusevičiaus vadovaujamą organizaciją, visus Lietuvos laisvės kūrėjų šalininkus, visa tai turi politinį pakeikimą.

Nerūdanti salkima, reikalaujame kompetentingą Valstybės saugumo departamento ir Generalinio prokuratoriaus pareigūnų tikros ir neapdėtos informacijos per nacionalinę televiziją ir pakilusių tendencijų žinią įvertinimo.

Vyčio Kryžiaus ordino kavalerių draugija

Lietuvos kariuomenės kūrėjų savanorių sąjunga

Lietuvos kariuomenės rezervų karių asociacija

Lietuvos kariuomenės karių, rezervinčių ir sovietinio ir nacistinio genocido, arinčių sąjunga

Lietuvos laisvės kovos sąjūdis

Lietuvos politinių kalinių ir teisinčių sąjunga

Lietuvos vietinės rinktinės karių sąjunga

Lietuvos Sąjūdis

Lietuvos politinių kalinių sąjunga

Krašto apsaugos būrių klubas

Lietuvos rastių lyga

Lietuvos laisvės kovotojų sąjunga

Sutinkama, įvykio 2006-02-01, protokolo pagrindu - sekretori Gerasė Valterienė

LIETUVOS LAISVĖS KOVOTOJŲ SĄJUNGA

Algimantui Valantui,
Lietuvos Respublikos generaliniam prokurorui
Arvydui Pociui,
Lietuvos Respublikos valstybės saugumo departamento direktoriui
Kęstučiui Petrauskui,
Lietuvos RTV generaliniam direktoriui

2006-01-27

DĖL ALGIRDO PETRUSEVIČIAUS AREŠTO IR JO NEKALTUMO PREZUMPCIJOS PAŽEIDIMO

Per Lietuvos radiją 2006 m. sausio 25 d. buvo pranešta apie Lietuvos Kariuomenės Kūrėjų Savanorių Sąjungos Centro valdybos (LKKSS CV) pirmininko Algirdo Petrusevičiaus, įtarus neteisėtu ginklų disponavimu, areštą. Per televiziją parodytas per kratas neva pas areštuotąjį rastas ginklų arsenalas. Sausio 26 d. byla tiriančio prokuroro Aido Mažeikos teikimu, motyvuojant tyrimo kokybės poreikiu, teismas A.Petrusevičiaus areštą pratęsė aštuonioms dienoms.

Algirdas Petrusevičius - buvęs politinis kalinys, kaip bausmė už pabėgimą iš lagerio netekęs rankos (jį sulaukys, tyčiniu būdu ranka buvo sušaudyta), Lietuvos kariuomenės kūrėjas savanoris, LKKSS CV pirmininkas, Laisvės kovų dalyvis, ginklų Lietuvos kariuomenės konstruktorius, Vyčio Kryžiaus ordino kavalerius, buvęs Lietuvos Respublikos Seimo narys, dimisijos kapitonas, savo gyvenimu ir veikla įrodęs savo ištikimybę ir begalinį atsidavimą lietuvių tautai ir valstybei - nusipelnė išskirtinumo, valstybės institucijų savo atžvilgiu pagarbus ir etiško elgesio.

A.Petrusevičiaus areštas bei jo dėl neva nelegalaus disponavimo ginklais paviešinimas, ginklų arsenalo demonstravimas, kol teisme faktai neįrodyti, yra grubus nekaltumo prezumpcijos pažeidimas, turinčios aukštą moralinį autoritetą asmenybės garbės ir orumo pažeminimas visuomenės akyse.

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga reiškia protestą dėl A.Petrusevičiaus arešto, jo nekaltumo prezumpcijos pažeidimo bei garbės ir orumo pažeminimo ir prašo Generalinį prokurorą, Saugumo departamento direktorių ir LRTV generalinį direktorių įvertinti susijusiu su A.Petrusevičiumi sau pavaldžių institucijų darbuotojų veikas, imtis atitinkamų poveikio priemonių ir apie tai prašytume informuoti Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos Valdybą adresu **Kirtimų g. 47, Vilnius.**

Valdybos pirmininkas Jonas Burokas

Kol gaudomi pūgžliai, šamai jaučiasi saugiai

Algimantas Zolubas

Kai teismai vertina užsakytus nužudymus, didesniu nusikaltėliu laikomas ne žudikas, o nužudymo užsakovas, nes žudikas tėra įrankis nužudymo užsakovo rankose. Kai kalbame apie ČK, NKVD, MVD, KGB, tas represines struktūras reikia laikyti nusikaltimų vykdytojais. Represijų įkvėpėjai ir organizatoriai tarsi pamiršami, nes jie, gerai užsimaskavę, betarpiškai represijų nevykdė, egzekucijose tiesiogiai nedalyvavo. Iš tikrųjų represijų, prilygstančių tautiniam, religiniam bei ideologiniam genocidui, įkvėpėja ir organizatorė buvo SSRS komunistų partija, Lietuvoje - jos padalinys - Lietuvos komunistų partija (LKP). LKP buvo represijų užsakovė, jai buvo pavaldi KGB, KGB iš LKP gaudavo užduotis, KGB kpmunistų partijai už nuveiktus juodus darbus ir atsiskaitydavo. Todėl Lietuvoje LKP CK, miestų bei rajonų komunistų partijos sekretorius bei jų parankinius reikia laikyti nepalyginamai didesniais nusikaltėliais už etatinius kagėbistus bei jų parankinius kolaborantus.

Kai Lietuvoje LKP atsiskyrė nuo SSKP, kartu su šiuo aktu buvo įpiršta ir palaikoma nuomonė, kad partija ne tik nutraukė saitus su praeitimi, bet tarsi atliko atgailą, kalčių išpirkimą. Lietuvai atgavus nepriklausomybę, LKP sekretoriai nebuvo persekiojami, ėjo į valstybės valdymo aukščiausius postus. O štai represinių struktūrų parankiniai-kolaborantai tapo esminiais kaltininkais, vaizdžiai tariant, tvenkinyje šamai tapo saugūs, o pūgžliai gaudomi. Buvęs pirmasis LKP sekretorius Algirdas Mykolas Brazauskas yra prasiūręs, kad represinių struktūrų veiklos archyvus reikėtų sudeginti. Kol visuomenė nenutvėrė, su VRM (MVD) archyvais taip ir buvo pradėta elgtis.

Paskelbus nepriklausomybę, etatiniai KGB darbuotojai iš darbo buvo atleisti kaip kariškiai, suteikiant jiems socialinę globą, jų veiklos išlaptinimą. Etatiniai KGB darbuotojai, juos ešeriais pavadindami (taip pat plėšrūnai), įsitaikė įvairiose verslo priedangos organizacijose, palankiausiomis sąlygomis išvengė atsakomybės. Ką jie veikia prisidengę verslu, nesunku numanyti, nes, kartą davę priesaiką, kagėbistai iki grabo lieka kagėbistais. Netenka abejoti, kad jų paslaugomis sėkmingai naudojasi Rusijos saugumo struktūros, todėl "ešerių" veikla turėtų būti itin stebima.

Neetatiniai KGB darbuotojai kolaborantai, jų veiklą at-

spindintys dokumentai buvo atiduoti Liustracijos komisijos žinion, kuri tuos pūgžlelius dabar ir meškerioja. O kas daroma su KGB šeimininkais represijų užsakovais, kur jų veiklą atspindintys archyvai? Kodėl nesiaiškinama ir neviešinama jų veikla, kodėl jiems neribojama galimybė užimti aukštas pareigas nepriklausomoje valstybėje?

Buvusių politinių kalinių didžiulėmis pastangomis KGB archyvas, dabar vadinamas Ypatinguoju, buvo paliktas buvusiuose KGB rūmuose Vilniuje (Gedimino pr. 40). Nors dalį to archyvo dokumentų kagėbistai spėjo sunaikinti, dalį išgabenti į Rusiją, tačiau likusiais dokumentais iki naujo Archyvų įstatymo priėmimo visuomenė, nors su tam tikrais ribojimais, galėjo naudotis. Tačiau šis archyvas tapo savotiška dūmų uždanga kitam, KGB šeimininkų (kompartinijos) archyvui; sutelktas dėmesys KGB kolaborantams, atitraukė dėmesį nuo KGB šeimininkų. Kur gi tas KGB šeimininkų archyvas yra, kas jame šeimininkauja, koks jo saugumas, koks prieinamumas? Pasirodo, toks archyvas, kaip ir minėtasis pavadintas Ypatinguoju, yra tame pačiame Gedimino prospekte, prieš Savivaldybės aikštę name, pažymėtame 12-uju numeriu. Čia, kaip ir pirmajame, šeimininkauja Lietuvos Archyvų departamentas. Jame saugomas Lietuvos komunistų partijos dokumentų kompleksas, kurį sudaro XIX a. pab. - 1991 m. Lietuvos komunistų partijos, Lietuvos komjaunimo, socialistų, socialdemokratų bei visuomeninių organizacijų ir asmenų fondai. Jei KGB archyvų saugumu pagal išgales rūpinosi buvę politkaliniai, visuomenė, tai komunistų partijos archyvai buvo ir išliko buvusios partinės nomenklatūros rankose, todėl apie jų turinį bei saugumą pastarieji ir nežino.

Kai visuomenė, siekdama susitvarkyti su praeitimi, kad tvirtai eitų į ateitį, primygtinai reikalavo paviešinti genocido vykdytojus, genocido užsakovai pasijuto nejaukiai, nesaugiai. Štai dėl to ir atsirado naujas Archyvų įstatymas, 70-čiai metų išlaptinęs tautos genocido dokumentus. Kodėl 70-čiai? Aritmetika paprasta: kompartijos veikėjai buvo ne jaunesni kaip 20 metų, pridėjime 15 nepriklausomybės metų ir dar 70, gausime 105 metus. Tokiu būdu komunistiniai vadeivos nuo persekiojimo apsidraudė iki gyvos galvos, tik KGB parankinių, neetatinių kolaborantų, jei jie neprisipažino bendradarbiavę su KGB, dokumentai atiduoti Liustracijos komisijai nagrinėti bei skelbti jų pavardės. Trumpai tariant, Liustracijos komisijai išduota licencija pūgžliams medžioti, o šamų medžioklė įstatymu 70-čiai metų atidėta. Kol gaudomi tik pūgžliai, šamai gali jaustis saugiai. Tačiau žvejyba Lietuvai priklausančiuose vandenyse yra jos piliečių valioje; šiandien - įstatymas, rytoj - niekalas, šiandien - pūgžliai, rytoj - šamai...

VARPAS Leistas politkalinių sovietinės koncentracijos stovyklose: 1955 m. Vorkutoje ir 1957 m. Intoje, nuo 1975 m. iki 1989 m. - pogrindyje Lietuvoje. Atkurtas 1996 m. vasario mėn. **Leidėjai** Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga, SL 22 09, ISSN 1648-0244. **Adresas:** Architektų g. 14-60, Architektų g. 8-4, LT-04210 Vilnius. **Tel.:** 2444619, 2442157. **Faksai:** 2444619, 2442157. **Redaguoja** redakcinė kolegija. Dizaineris Gediminas Ruzgys. **Bendradarbiams** honoraras nemokamas. **Straipsnių turinys nebūtinai turi sutapti su redakcijos nuomone, straipsniai ir nuotraukos nekomentuojami ir negrąžinami.**

137-ojo „Varpo“ numerio redaktorius - Algimantas Zolubas Skaitykite „VARPA“ internete: www.lrs.lt/rezistencija lietuvių, anglų ir rusų kalbomis

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga (kodas 191913666)
Atsiskaitomoji sąskaita AB Bankas HANSABANKAS, Karoliniškių KA.
Sąskaita Nr. LT62.73000.10002492325

Išleido ir spausdino „Baltijos kopija“. Kareivių g. 13b, Vilnius.

Aukos **VARPUI**
Dėkojame aukojusiems:

A.Šiušai - 20 Lt, V.Masiukoniui - 20 Lt, J.Leikai - 10 Lt, P.Dukštui - 10 Lt, N.Vežikauskienė - 50 Lt, J.Kojelienei 10 Lt, V.Rakauskaitei - 40 Lt, S.Averkienėi - 10 Lt, P.Venskui - 20 Lt, A.Navickienei - 12 Lt, M.Šironienei - 20 Lt, A.Rauliškiui - 50 Lt, B.Eriksonienei - 50 Lt, G.Auglytei - 200 Lt, S.Ječiuvieniui - 10 Lt, R.Mitrienėi - 50 Lt, M.Janėnaitei - 10 Lt, J.Kojelienei (vėl) - 10 Lt, V.Čeginskui - 10 Lt, J.Prakapui (JAV) - 30 USD čekis. Dėkojame p. Rimantui Čeburniui už **visam laikui aukojamą dalį savo pensijos** VARPO leidybai. Dėkojame visiems „Varpo“ bičiuliams, pervedusiems mėnraščio leidybai 2% nuo savo pajamų mokesčio. LLKS prašo taurius rėmėjus minimą paramą pratęsti šiais metais. **Už nuotraukas dėkojame:** G.Balioniui, K.Dobkevičiui, E.Burokui

Sausio 26 d. į Amžinybę išėjo Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos narys (palaidotas Vilniuje Kairėnų kapinėse), Vorkutos, Taišeto ir Mordovijos lagerių politinis kalinys (iškalėjęs 25 metus), aktyvus dviejų sukiliamųjų Vorkutos lageriuose dalyvis, pagrindžio laikraštėlių "Severnoje sijanije" (Šiaurės pašvaistė), "Protėvių takais" ir "Varpas" leidėjas, LLKS narys nuo 1954 m.

Placidas Vytyrys

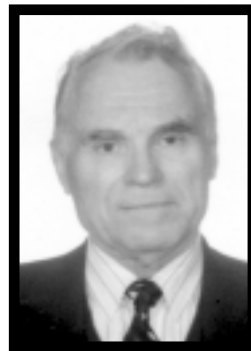
Dėl netekties liūdi ir jo draugus bei geradarius užjaučia Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga, lagerių bendražygiai, "Varpo" redakcija.

Sausio 30 d. Lietuva neteko partizano, aktyvaus rezistento, kovojusio už Lietuvos laisvę ir Žmogaus teises sovietiniuose konclageriuose Kazachstane, Taišete, Mordovijoje, Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos nario nuo 1958 m.

Juozo Tribušausko

Dėl netekties liūdi ir velionio artimuosius bei gimines užjaučia Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga, Taišeto lagerių bendražygiai ir "Varpo" redakcija

Dėl LLKS nario

Jono Dailidės

mirties liūdi ir velionio artimuosius bei gimines nuoširdžiai užjaučia Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga ir "Varpo" redakcija

Dėl buvusio politinio kalinio **Antano Garšvos**

mirties jo gimines ir artimuosius nuoširdžiai užjaučia buvę Taišeto lagerio politiniai kaliniai, Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga ir "Varpo" redakcija

Dėl buvusios politinės kalinės, Norilsko kalinių sukilimo dalyvės, Anapilin išėjusios vasario 8 d., **Irenos Smetonienės**

mirties velionės šeimą ir artimuosius nuoširdžiai užjaučia Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga, "Varpo" redakcija ir Norilsko Vyčių bendrija

LLKS žinios

Vasario 7 d. Vilniuje įvyko pasitarimas su Lietuvos jaunimo organizacijų (LiJOT) taryba. Pasitarimui vadovavo Lietuvos ambasadorius JAV Vygaudas Ušackas. Dalyvavo LLKS valdybos pirmininkas Jonas Burokas, LLKS narys Edvardas Burokas, LiJOT prezidentas Miroslavas Monkevičius, LiJOT nariai Darius Skusevičius, Šarūnas Frolenka. Aptarti 2006 m. ekspedicijų į trėmimo vietas Sibire laiko bei finansavimo reikalai, Laisvės paminklo statyba Lukiškių aikštėje ir jaunimo bendradarbiavi-

mas "Varpe". Kitas susitikimas numatytas š.m. kovo 6 d. Seime, dalyvaujant Seimo nariams.

Vasario 14 d. LLKS nariai gausiai dalyvavo minint 88-ąsias Lietuvos Nepriklausomybės paskelbimo metines Lietuvos Mokslų Akademijos salėje.

Vasario 16 d. LLKS su savo vėliava dalyvavo šventiniuose renginiuose prie Prezidentūros, Katedroje, prie Signatarų namų ir paminklo generolui Jonui Žemaičiui.

Vasario mėn. LLKS su savo vėliava dalyvavo laidojant savo narius Ukmergėje, Panevėžyje ir Vilniuje.

Paminklas partizanų motinai

Lietuvos politinių kalinių sąjungos Kauno skyrius prie Kauno rajono Domeikavos bažnyčios pastatė paminklą "Partizanų motinai". Paminklo autorius - skulptorius Adolfas Teresius.

2005 m. spalio 30 d., dalyvaujant grupei Kauno Politinių kalinių sąjungos narių, paminklą pašventino Domeikavos bažnyčios klebonas Gedvydas Skrinskas.

Antanas Vaičiūnas

Vasario 16-oji

LLKS
nariai
šventiniame
renginyje
prie
paminklo
generolui
Jonui
Žemaičiui.
Kalba
generolas
Arvydas
Pocius

Sausio 13-ąją Seime susitiko Parlamento gynėjai, Lietuvos kariuomenės kūrėjai savanoriai, G.Vaišnorienė su I.Ignatavičiumi

Pasitarimas su Lietuvos jaunimo organizacijų (LiJOT) taryba

Iš kairės: Šarūnas Frolenka, Darius Skusevičius, Miroslavas Monkevičius, Vygaudas Ušackas, Edvardas Burokas, Jonas Burokas

P a r a m a !

Šavonoris kūrėjas Rimantas Čeburnis (nuotraukoje su vėliava) paaugojo dalį savo pensijos (visam laikui) „VARPO“ leidybai

Vilniuje
susitiko
buvę
SSRS
disidentai
Nijolė
Sadūnaitė
ir
Sergiejus
Kovaliovas

Ypatingasis (KGB) archyvas buvo paliktas buvusiuose KGB rūmuose Vilniuje (Gedimino pr. 40), o Gedimino pr. 12 laikomi Lietuvos komunistų partijos dokumentai.

